(N$^{ro.}$ 192.)

GAZETA LWOWSKA.

W Poniedziałek N$^{ro.}$ 97. 23. Sierpnia 1819.

Wiadomości kraiowe.

Ze Lwowa. — C. K. Rząd kraiowy rozkazał umieścić poniższe

Uwiadomienie:

Konwencyią poniższą w Paryżu na dniu 25. Kwietnia 1818 zawartą, pozyskano dla zaspokoienia nieuiszczonych z byłego funduszu gwarancyynego pretensyy, Austryiackich prywatnych wierzycieli do Francyi, summę kapitałową 25,000,000 franków w zapisach na wielką księgę Francuzkiego długu Stanu.

- Jego C. K. Mość raczył zatem w następności tey Konwencyi dalszy ciąg, dzieła likwidacyynego nakazać podług zasad traktatem z dnia 30. Maia 1814 i konwencyią z dnia 20. Listopada 1815 przepisanych, i przez tychże samych Kommissarzów, którzy do tego przy dawnieyszey wspólney Kommissyi likwidacyyney ze strony Austryi użyci byli.

Przykładem wspólney Kommissyi likwidacyyney opatrzono także nową Austryiacką Kommissyię likwidacyyną sędziami polubownemi, od których wyroków żadne dalsze odwoływanie się do inszey iakiey Władzy mieysca nie ma.

Już teraz doszła ta rzecz do tego stopnia, że nie tylko zapisy przez Rząd Francuzki w 12 miesięcznych ratach wydane, przez Kommissyię likwidacyyną odebranemi zostały, ale że nawet same dzieło likwidacyyne do ukończenia zbliża się.

Za istotnem nastąpieniem takowego ukończenia, strony które sobie pretensyie rościły, uwiadomione zostaną przez Rządy kraiowe, o wyroku Kommissyi likwidacyyney, a wprawdzie owe te zaś, których pretensyie za likwidowane zostały, także o kwocie, która na nich z wyzey wspomnioney, do zupełnego zaspokoienia podług zasad w konwencyi przepisanych dostarczaiącey summy wypada, uwiadomione będą a oraz będzie im kassa wskazaną, z którey takową kwotę podniesc maią.

Konwencyia

Między Dworami Austryi, Wielkiey Brytanii, Pruss i Rossyi z iedney, a Król. Francuzkim Dworem z drugiey strony na dniu 25. Kwietnia 1818 w Paryżu, zawarta względem oznaczenia summy, zaspokaiaiącey obcych poddanych pretensyie do Francyi.

Przekonawszy się Dwory Austryi, Wielkiey Brytanii, Pruss i Rossyi, którę traktat dnia 20. Listopada 1815 podpisali, że likwidacyia reklamacyy prywatnych Francyię obciążaiących, która na umowie, stosownie do 9go artykułu traktatu wspomnionego zawartey, a sprostowanie dopełnienia artykułów 19go i następuiących, traktatu z dnia 30. Maia 1814 zamierzaiącey, iest ugruntowaną, dla niepewności przeciągu czasu i rezultatu swoiego, Narod Francuzki co raz wzrastaiącą niespokoynością nabawia, i gdy Dwory wspomnione życzenia Króla Jegomości Francuzkiego, aby tey niepewności przez układ zmierzaiący do umorzenia wszystkich tych reklamacyy przez oznaczenie summy pewney tamę położyć, w tym przeto zamiarze za swoich pełnomocników mianowali, a to:

Nayiaśnieyszy Cesarz Austryiacki, Król Węgierski i Czeski JPana Mikołaia Karola de Vincent, Komandora woyskowego orderu Maryi Teressy, Kawalera wielkiego krzyża orderu Austryiackiego Leopolda, tudzież Król. Szwedzkiego orderu miecza, i Król. Niderlandzkiego orderu woyskowego, Komandora Królewskiego i woyskowego orderu S. Ludwika, i Kawalera krzyża wielkiego orderu Konstantynowskiego S. Jerzego, Parmezańskiego, swoiego Szambelana, rzeczywistego taynego Radcy, Feldmarszałka-Porucznika, i właściciela iednego pułku iazdy lekkiey, tudzież nadzwyczaynego Posła i upełnomocnionego Ministra przy Dworze Nayiaśnieyszego Króla Francuzkiego.

Nayiaśnieyszy Król Francyi i Nawarry, JPana Armanda Emanuela Duplessis Richelieu, Kawalera orderu Krol. i woyskowego S.

Ludwika, i legii honorowey, tudzież Cesarko-Rossyyskich orderów S. Alexandra Newskiego, S. Włodzimirza i S Jerzego, Para Francuzkiego, swoiego pierwszego Podkomorzego, Ministra, Sekretarza Stanu do zagranicznych spraw i Prezesa Rady Ministrów.

Nayiaśnieyszy Król zjednoczonego Królestwa Wielkiey Brytanii i Irlandyi, JPana Karola Stuarta, Kawalera krzyża wielkiego, wielce szanownego orderu łazienkowego, i bardzo dawnego orderu miecza, swoiego rzeczywistego taynego Radcę, tudzież nadzwyczaynego upełnomocnionego Posła przy Nayiaśnieyszym Królu Francuzkim.

Nayiaśnieyszy Król Pruski, JPana Karola Frydryka Henryka Hrabiego de Goltz, Kawalera orderu wielkiego krzyża orła czerwonego, orderu krzyża żelaznego pierwszey klassy, i Pruskiego woyskowego orderu zasług, tudzież Rossyyskich orderów, wielkiego krzyża S. Anny, S. Jerzego 4tey klassy, i S. Włodzimirza 3ciey klassy; Komandora Król. Francuzkiego woyskowego orderu zasług, Kawalera Austryiackiego woyskowego orderu Maryi Teressy, Szwedzkiego orderu miecza, i Bawarskiego woyskowego orderu zasług, Jenerała Porucznika woysk, swoiego nadzwyczaynego Posła i upełnomocnionego Ministra przy Nayiaśnieyszym Królu Francuzkim.

Nayiaśnieyszy Cesarz wszech Rossyi i Król Polski, JPana Karola Andrzeia Pozzo di Borgo, Jenerała Porucznika swoich woysk, swoiego Jenerał-Adjutanta i pełnomocnego Ministra przy Nayiaśnieyszym Królu Francuzkim, Kawalera orderow S. Włodzimirza 2giey, S. Anny 1szey i S. Jerzego 4tey klassy, wielkiego krzyża Król. Hiszpańskiego orderu Karola IIIgo, Król. Sardyńskiego orderu S. Maurycego i Lazarza, Król. Neapolitańskiego orderu S. Ferdynanda, Król. Hanowerskiego orderu Gwelfickiego, i Komandora Król. i woyskowego orderu S. Ludwika.

Zważywszy zaś, że współdziałanie Jego Excellencyi JPana Marszałka Xiążęcia Wellingtona do uskutecznienia tey rosprawy wiele przyczynić się może przeto niżey podpisani pełnomocnicy wspólnie z Nim, i zgodnie z stronami interessowanemi umówili się aby ustanowić zasady do zawrzeć się maiącey ugody, i na mocy swoich pełnomocnictw zgodzili się na następuiące artykuły.

Art. 1. Aby zupełne załatwienie długów, przez Francyię w Kraiach teraz do niey nie należących, u poiedyńczych osób, gmin albo Instytutów prywatnych iakiegokolwiek rodzaiu zaciągnionych, których zapłacenia w skutku traktatów z dnia 30. Maia 1814 i 20. Listopada 1815, upominaią się, uskutecznić, obowiązuie się Rząd Francuzki, do wielkiey księgi swoiego publicznego długu, intratę na 12,040,000 franków, która kapitał na 240,800,000 franków reprezentuie, z pobieraniem użytku od dnia 22. Marca 1818 zacząwszy, wciągnąć nakazać.

Art. 2. Summy, które według artykułu 21. traktatu z dnia 30. Maia 1814, i podług artykułów 6, 7 i 22, wyżey wspomnioney konwencyi z dnia 20. Listopada 1815. Rządowi Francuzkiemu zwrócić należy, maią do tego służyć, aby uzupełnić środki do spłacenia wspomnionych długów Francyi poddanym owych Mocarstw które do zwrócenia tych summ są obowiązane.

Zaczem Rząd Francuzki oświadcza, iż żadney więcey pretensyi, któraby się na tym obowiązku zapłacania zwrotnego wspierać mogła, mieć nie będzie.

Nawzaiem wspomniene Mocarstwa z swoiey strony oświadczaią, że gdy odciągnienia i wynagrodzenia, do których art. 7. traktatu z dnia 20. Listopada 1815 na ich rzecz upoważnia, podobnie w porachowanie summy, artykułem 1. konwencyi ninieyszey, oznaczoney weszły, albo też od uczestniczących Mocarstw zaniechane zostały, wszystkie zatem pretensyie i roszczenia w tym względzie za zupełnie zgasłe uważać się maią.

Rozumie się atoli, że Rząd Francuzki stosownie do określeń, w artykułach 6 i 22. teyże konwencyi zawartych, intraty od długów, Kraiom od Państwa Francuzkiego odpadłym należnych, które w zapisy na wielką księgę długu publicznego przemieniły się, i nadal ciągle uiszczać będzie, nie zważaiąc na to, czyli zapisy takowe teraz w ręku właścicieli pierwotnych znayduią się, albo też inszym osobom przekazane zostały. Jednakże przestaie Francyia dożywotne dochody płacić, chociaż te z zjednakowego źródła pochodzą, które to dochody zacząwszy od 22. Grudnia 1813 na teraźnieyszych posiadaczów Kraiów odstąpionych iako ciężar spadaią. Prócz tego ieszcze zgodzono się na to, że wolnemu przenoszeniu czyli przekazaniu zapisów takowych dochodów, które należą się poiedyńczym osobóm, lub całym gminóm i korporacyiom, do Francyi iuż więcey nie należącym, żadna zawada położoną bydź nie powinna.

Art. 3. Ponieważ zaległości, któreby Rząd Francuzki z kaucyy Urzędników rachunkowych w przypadkach artykułami 10 i 24. traktatu z dnia 20. Listopada 1815 określonych, zatrzymać upoważnionym był, równie układem, konwencyi ninieyszey, iako przedmiot oneyże objęte zostały, a przeto takowe tym samym są zupełnie umorzone. Co się zaś owych kaucyy tycze, które w nieruchomych dobrach albo w zapisach na wielką księgę złożone są, tedy na żądanie wspomnionych Rządów zapisy hypoteczne zmazane bydź powinny albo o takowe uczynione pretensyie uchylone, i zapisy te, równie iak i akta względem uchylenia zadłużeń tyczącym się Kommissarzom lub ich Delegowanym wydane.

Art. 4. Gdy równym sposobem summy, które iako Kaucyie, Depozyta, albo Konsygnacyie przez Francuzów, którzy w Kraiach od Francyi odpadłych iako Urzędnicy umieszczeni byli, do przyzwoitych skarbów złożone są, i onym według Artykułu 22. traktatu z dnia 30. Maia 1814 zwrócone bydź musiały, ninieyszą Tranzakcyią objęte zostały, przeto uwalniaią się ninieyszym wspomnione Mocarstwa w tym względzie od wszelkiego obowiązku, gdyż zwrócenie takowych Rząd Francuzki na siebie bierze.

(Dokończenie nastąpi.)

Wiadomości zagraniczne.

Wielka Brytaniia.

Na otrzymaną wiadomość, że Lord Maior (Prezydent) miasta Londynu oświadczył, iakoby reformatorowie Smithfieldscy zamyślali podpalić miasto, napisał do niego P. Hunt list szyderski, w którym między innemi wyraził: „Milordzie! Gdyby się okazało, że cały spisek, o którym WPć mówiłeś, uknowanym był przez tychże samych hultaiów, którzy w wiliię Zgromadzenia Smithfieldskiego rozsiali kłamliwą i piekielną pogłoskę, o zamordowaniu Lorda Fitzwilliama przez kilku reformatorów Yorkshirskich, aby okazać, iakimi ludźmi są reformatorowie; gdyby się okazało, że ciż sami hultaie drukowali i poprzylepiali afisze, o których Wasza Swietność głosiłeś; gdyby się okazało, że 1000 exemplarzy tych podpalackich afiszów rozdano na Zgromadzeniu Smithfieldskiem w obecności i z zezwoleniem właśnych Urzędników Jego; gdyby uznano, że taż sama garstka hultaiów przyprowadziła Waszą Swietność do wysłania urzędników dla aresztowania szanownego Xiędza Harrisona, a to w celu zrządzenia przez to niesnasków i krwi rozlewu; o gdyby mówię to wszystko okazało się przecież; w cóż naówczas obróciłyby się dziękczynienia Xięcia Rejenta? Lękam się, abyś Wasza Swietność nie doznał wtedy śmiertelney boleści, iżbyś nie otrzymawszy ozdób orderowych, przymuszonym był zrzec się urzędu Lorda Maiora. Waszey Swietności nayposłuszknieyszy i nayuniżeńszy sługa. (*Podpisano*) Hunt.“ Wydział reformatorów wyznaczył oraz 10 gwineów nagrody dla tego któby mu uczynił wiary godne doniesienie o sprawcach podsuniętego afiszu podpalackiego.

Francyia.

Do Calais przybywa codzień po 50 do 60 Anglików, a w Bolonii mieszka ich do 2500. Wielu Officerów połowę żołdu pobieraiących czeka we Francyi, gdzie tanie iest życie, na chwilę przywrócenia ich do słyżby czynney, chociażby nawet w osadach.

Process przeciwko P. Bavauxowi wytoczył się przed Sądem Przysięgłych w Paryżu, przy licznym nacisku Ludu, Dnia 1. Sierpnia tenże Sąd uznał go wolnym.

Niemcy.

Niemiecka gazeta powszechna umieściła z Drezna pod dniem 2. Sierpnia: „Król Jmć Pruski, powracaiąc z Teplitz, gdzie bawił w kąpielach przez 4 tygodnie odwiedził wczoray Króla naszego w Pillnitz. Przybył do Zehistu w południe bez żadney okazałości, dorożką, przy którey zaprzężona była para koni pocztowych, a ztamtąd tąż samą dorożką pospieszył do letniey rezydencyi Królewskiey. Obok Jego K. Mci siedział Jenerał Witzleben, a w tyle strzelec przyboczny. Jego K. Mość wymówił się wyraźnie od wszelkich uroczystości powitania, w czem powodować Mu się musiano; ubrany zaś był bardzo prosto bez naymnieyszey ozdoby. Ponieważ spieszył się bardzo, i ieszcze tey nocy przeprawić się chciał przez Elbę pod Kasdorfem, przeto nie było nawet i czasu do inney uroczystości. Monarchowie przywitali się ściśnieniem za ręce, przyczem Król Jmć Saski oświadczył bardzo naturalnie, że nie widzieli się długo. Wkrótce po przybyciu Wysokiego Gościa dano do stołu, u którego ze strony Pruskiey siedzieli tylko Jenerał Witzleben i Poseł Pruski przy Dworze Saskim, tayny Radca legacyyny P. Jordan, oprócz nich zaś Minister Gabinetowy Hrabia Einsiedel i naywyżsi Urzędnicy nadworni. Podczas stołu grała dobrana muzyka Królewska. Wkrótce po stole Król Jmć Pruski odiechał tąż samą dorożką, udał się prawym brzegiem Elby przez winnice, a w oberzy pod dzikim człowiekiem, położoney nad gościńcem do Grossenhaynu, o pół mili od Drezna, zastał Swóy orszak i świeże konie. Przy naypięknieyszey pogodzie i zwyczaiu Drezdeńczyków, odwiedzaiących w dni Niedzielne mieysce pobytu Monarchy swoiego przypatruiąc się postępuiącey szybko budowie zamku, zgromadziło się tym razem mnóstwo Ludu na wodzie i na lądzie. Na widok Króla Jmci Pruskiego spostrzegano nadzwyczayną ciszę. O kilka dni przed temi odwiedzinami podpisany został ostatecznie traktat ugody między Saxoniią a Prussami. Dzisiay znayduią się u stołu Królewskiego w Pillnitz Kanclerz Stanu Xiążę Hardenberg, i Minister spraw zagranicznych Hrabia Bernsdorff, powracaiący podobnież z Teplitz.“

Professor Oken powrócił do Jeny i żyie tam prywatnie, zaymuiąc się iedynie pracami literackiemi. Właśnie wyszedł drukiem nowy zeszyt pisma czasowego Isis. Wiadomość o zapieczętowaniu papierów P. Okena, okazuie się bezsadną.

Prussy.

Według doniesień z Berlina, datowanych pod dniem 26. Lipca, słychać, że Professor Schleyermacher musiał dadź słowo honoru, iż nie oddali się z miasta. Także i Xiążęta Devette i Neander pociągnieni są do śledztwa. — Kapitana Plöhwe, który dla żywych oświadczeń przeciwko Xięciu Karolowi Meklenburgskiemu, od gwardyi Królewskiey do liniionego pułku piechoty, stoiącego w Poznaniu przeniesionym został, zawieziono w teraźnieyszych okolicznościach do twierdzy Kistrynu. — Pobyt Professora Jahna w Spandau, gdzie przez szacunek dla zasług swoich używał wielu swobód, ściągał tam mnóstwo Berlińczyków; dla większego więc bezpieczeństwa, odesłano go ztamtąd raptownie porą nocną, do twierdzy Silberg w Slązku, (a zatem nie do Kistryna, iak donoszono dawniey). — W domu nieprzytomnego właśnie księgarza Reimera w Berlinie aresztowano Doktorów Reimera i Junge. — Kanclerz Stanu Xiąże Hardenberg bawi ciągle w swoich dobrach Glinicke, i nie pokazuie się w stolicy, a P. Kamptz musi codziennie zdawać mu sprawę o postępach śledztwa względem odkrytego spisku. — Niemiecka gazeta powszechna umieściła doniesienie prywatne z Berlina, osnowy następuiącey: „Xiąże Hardenberg, który w czasie aresztowania Professora Jahna znaydował się właśnie w dobrach swoich Glienicke, wysłał wnet potem kogoś z orszaku swoiego do małżonki Jahna, pocieszaiąc ią zapewnieniem, że iakimkolwiek bądź sposobem skończy się śledzenie sprawy, w którą małżonek iey iest uwikłanym, Jego Swietność w każdym przypadku opiekować się będzie nią i iey dziećmi. — W tych dniach wysłano ztąd Kommissarza Policyi z dwema żandarmistami do Hamburga, gdzie iuż przybyli, atoli przeznaczenie ich iest dalsze, iak słychać, do Holsztynu.“

Z Berlina donoszą pod dniem 31. Lipca: „Król Jmć wynagradzaiąc Xiążęciu Thurn i Taxis Karolowi Alexandrowi ustąpione przez niego prawa utrzymywania poczty w nowo nabytych Prowincyiach Pruskich na prawym brzegu Renu, przeznaczył mu maiętności skarbowe Adelnau, Krotoszyn, Orpiszewo i Rozdrażewo, leżące w W. Xięztwie Poznańskiem, i zrobił z nich Xięztwo pod nazwiskiem Xięztwa Krotoszyńskiego, z nadaniem go wspomnionemu Xiążęciu prawem lenności pod naywyższą swoią Monarszą zwierzchnością; w przypadku, gdyby liniia męzka rzeczonego Xiążęcia wygasła, Xięztwo Krotoszyńskie ma się dostać Wuiowi iego, Xiążęciu Thurn i Taxis Maxymiliianowi, i potomkom iego płci męzkiey.“ — Jego K. Mość raczył, taynego Radcę nadwornego Michalskiego, będącego Szefem Departamentu przy Wielkorządztwie Poznańskiem, mianować taynym Radcą Rządowym z rangą i prerogatywami Radcy Ministeryialnego trzeciey klassy, i patent w tey mierze nayłaskawiey dopełnić. — Według ogłoszenia naczelnego Prezesa w W. Xięztwie Poznańskiem, P. Zerboniego di Sposetti, ukończyły się iuż obrady Deputowanych Cyrkułowych względem utworzenia kraiowego Towarzystwa kredytowego w temże W. Xięztwie, i proiekt w tey mierze podano do naywyższego potwierdzenia. — Ponieważ ze strony Rządu Królestwa Polskiego wszystkim Kupcom w W. Xięztwa Poznańskiem (wyiąwszy Żydów) dozwolono, towary swoie do pobliskich miast Polskich prowadzić i przedawać, i tylko od sprzedanych cło płacić, niesprzedane zaś bez żadney opłaty nazad wyprowadzać, przeto mocą rozporządzenia Ministeryium finansowego także i kupcom Polskim będącym religii Chrześciiańskiey tych samych swobód dozwolono.